

ordre imod Ministeriet, og derimener jeg ligger tydeligt og klart, at jeg var opfordret til netop at motivere det Nødvendige, at der blev udstedt en Actionsordre. Naar ingen andre af Ministrene have fundet sig foransediget til at møde her idag, navnlig ikke den Minister, som den anden Deel af Andragendet nærmest vedrører, saa maa jeg i den Henseende gjøre opmærksom paa, at det ingenlunde er min Skyld, at kun Premier- og Indenrigsministeren ere mødte, thi i mit Forslag hedder det, „navnlig“ paa Grund af Forordningen af 26de Juli 1854, hvorved det jo tydeligt nok er angivet, at det ingenlunde udelukkende er den nævnte Forordning, der skulde begrunde Anslagedecretet.

Premierministeren: Der som det er den ærede Forslagsstillers Mening, at der skulde nedsættes en Commission blot for at gjøre Forslag til en Action, saa bliver hans Forslag ganske forunderligt; thi, da skal der først anstilles Undersøgelse, og siden skal derpaa positivt begrundes et Forslag til en Action. Rigsdagen skal først beslutte, at der skal anlægges en Action, og saa skal der nedsættes en Commission, som skal undersøge Sagen. Der som ikke Stoffet til Actionen allerede foreligger, saa var det allerede paa Tide at tage Beslutning om Action, men det er altsaa en ganske forunderlig Fremgangsmaade, at man først erklærer, at der er Grund til en Action, og dernæst, at der skal nedsættes en Commission, som skal undersøge det. Naar den ærede Forslagsstiller beraaber sig paa det Ord „navnlig“, som indbefatter mere end det, som er Hovedgjenstanden derfor, saa troer jeg dog ikke, at det kan ansees som et Forslag, der kan komme i Betragtning, naar man siger, paa Grund af dette og hvilket som helst andet En kunde finde for godt at føie til; thi jeg troer, at det, hvorpaa Actionen skal begrundes, maa være bestemt tilkjendegivet.

J. A. Hansen: Det har jo viist sig tydeligt idag, hvad der langtfra første Gang er Tilfældet her i Thinget, at den ærede Pre-

mierminister ikke var fuldkommen bekendt med de Forslag, som ere stillede, naar han omtaler dem. Det er allerede viist, at der her slet ikke er Tale om at indhente Dplysninger, for derefter at afgjøre, om der er Grund til at anlægge Action, og det viser et fuldstændigt Ubeskændtskab til Forslaget, naar man kan komme til den Mening. Det er af den ærede Premierminister tillige særligt omtalt, hvorpaa Undersøgelsen skulde gaae ud, navnlig paa Forordningen af 26de Juli 1854, men det viser sig, at der slet ikke i Forslaget er sagt, at Commissionen skulde undersøge Noget med Hensyn dertil. Forslaget indeholder nemlig, at Commissionen skal indhente de Dplysninger, som den anseer fornødne, for at gjøre „Forslag“ til en Actionsordre. Hvorledes iøvrigt et saadant Forslag skal affattes, for at vinde den ærede Premierministers Bisald, troer jeg neppe, at man vil komme til nogen bestemt Mening om, med mindre det skulde handle sig, at den ærede Premierminister selv skulde komme til at sætte et Ministerium under Tiltale.

Da det iøvrigt vistnok ikke er behageligt at forhandle med de Herrer Ministre videre end absolut nødvendigt, skal jeg blot, hvad Hovedsagen angaaer, erklære, at jeg ganske slutter mig til, hvad der er yttret af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad), og jeg skulde derfor ikke have taget Ordet, naar det ikke var, fordi jeg ikke saa løst kan glide hen over de Bemærkninger, den ærede Indenrigsminister har gjort angaaende „Resterne“ af vor Grundlov. Jeg troer virkelig ikke, at det gaaer an at betragte disse Udtalelser som en Misforstaaelse, naar den ærede Indenrigsminister ikke selv indrømmer, at de vare det. Den ærede Indenrigsminister har sagt, at han ikke troer, at Grundloven er i Fare, men i samme Dieblit har han talt om, at der kun er „Reste“ af Grundloven tilbage; hvorledes disse to Udtryk kunne forenes, det indseer jeg ikke, skøndt de Herrer Ministre kunne faae mange Ting til at forenes; de maae forklare os, som ikke ere istand til at fatte det, hvorledes de mene, at disse Udtalelser kunne forenes. Vi maae have en bestemt Udtalelse fra Ministeriets Side, angaaende